

ZIMNÉ ZAMRZNUTIE – DUCHOVNÉ CVIČENIA

26.-31. december 2019

STRETNUTIE V PRÍTOMNOSTI

Cesta dôvery a lásky

STRETNUTIE V PRÍTOMNOSTI

„Pravá spiritualita nie je úsilím o dokonalosť alebo snahou o dokonalé ovládnutie situácie či bránou do onoho sveta. Jej cieľom **je spojenie s Bohom v prítomnej chvíli.**

(R.Rohr)

„Božia láska je rozliata v našich srdciach

skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali.“

(Rim 5,5)

Tvoja DNA je Božia. Si stvorený na Boží obraz, na Božiu podobu (ako muž so srdcom Boha, alebo ako žena so srdcom Boha). **Božiu prítomnosť** si žiadnym svojím správaním nemôžeš zaslúžiť, nemôžeš ju získať žiadnym rituálom, **môžeš ju len rozpoznať, uvedomiť si ju** *(Rim 11,6/Ef 2,8)* **a zamilovať si ju.** Keď si pripravený, nekonečné tajomstvo tvojho vlastného ľudstva ťa premôže a uchváti, a **spoznáš, že stojíš pod tým istým vodopádom milosrdenstva ako každý iný človek a dostávaš nezaslúženú radikálnu milosť. Len na takejto zásadnej osobnej skúsenosti Boha môžeš žiť v „nahej prítomnosti“ a v skutočnej vnútornej slobode a radosi.**

„Ak dokážete byť prítomní, spoznáte skutočnú Prítomnosť.“

(R.Rohr)

Primitívny vzorec dualistického myslenia (čiže čierno-biele vnímanie reality typu „buď - alebo“) ti nedovolí ísť ďalej. **Musíš sa naučiť „mystickému“ vnímaniu skutočnosti.** Znamená to **žiť skutočnú prítomnosť, prijímať svätosť prítomnej chvíle, naučiť sa, ako skutočne prežívať to, čo zažívaš - či už je to dobré, zlé, alebo nepríjemné - a ako sa môžeš týmito skúsenosťami premeniť.**

„Cesta dopredu stále vyžaduje, **aby sme kráčali v dôvere,** postupovali riziko a prechádzali rôznymi temnotami. Čo ste raz zakúsili vo svetle, si odteraz budete pamätať i v temnote. Avšak **cesta vpred bude vždy nutne zmesou temnoty a svetla...**“ *(R.Rohr)*

Ak chceš byť „bežným veriacim“ (so snahou o „dokonalosť“), tak sa usiluješ len o „súkromnú dokonalosť“, túžiš po vlastnom súkromnom poznaní a po pocite istoty... **vidíš Boha a Božie cesty len v poriadku a dokonalosti** (čiže v ilúzii života a náboženských predstáv). **Nie si v realite skutočného života! Skutočný život je vždy zmesou dobra a zla,** kúkoľu a pšenice. *(Mt 13,24n)*

Ak sa staneš „mystikom“ - človekom v modlitbe zjednoteným s Bohom v prítomnej chvíli - tak sa budeš radowať zo samej podstaty = so spojenia s Bohom, ktoré ti je naplno darované, budeš mať zdieľané poznanie, ktoré je omnoho hlbšie a poskytuje veľké vnútorné naplnenie (útechu), a čo je veľmi dôležité – **budeš vidieť Boha aj v neporiadku a nedokonalosti...** (čiže v realite skutočného a náročného života).

Ježiš „našiel Boha“ v neporiadku a nedokonalosti sveta... a ukázal nám ľudským spôsobom, ako žiť vieru na zemi. Mnohí ľudia chcú nájsť Boha len v upratanom a uloženom systéme náboženského života, a nejakú potom stále nie sú s ničím spokojní... **Skutočná nádej nemá nič spoločné s pocitom istoty! Ide o dôveru v Božiu lásku** napriek všetkému, čo sa vo svete deje. Ide o odvahu žiť život naplno a s radosťou, a **nechať aj druhých žiť a hľadať Boha ich vlastným spôsobom.**

Pozývam ťa **vybrať sa cestou mystiky - modliť sa a milovať, prijímať život taký, aký je, vnímať Božie vnuknutia v každodennej realite, prežívať radosť a pokoj, užívať si život naplno ako Boží dar...** Je to vlastne veľmi jednoduché... ale dospeješ k tomu až po zložitom hľadaní... ;-)

CESTA K ZRELEJ VIERE

Ak podľahneš strachu z neistoty, vyplníš svoj život malichernosťou a ustrašenou starostlivosťou o svoju osobu. Budeš sa držať bezpečných istôt – o čom si myslíš, že to pevne držíš v rukách (budeš chcieť mať dokonca pod kontrolou i Boha). **Ved' všetky správne odpovede už máš** (Cirkev hovorí... v Biblii sa píše...), **tak načo hľadať svoju osobnú cestu a riskovať poblúdenie?** Takto si nahovoriš, že sedíš na mieste vodiča – a tak si jazdiš po bezpečných cestičkách, obvykle jedným a vopred daným smerom, ktorým sa dostaneš iba tam, kde si už predtým bol.

Alebo to možno skúšaš iným, trochu odvážnejším spôsobom po svojom – **neustále vyvíjaš nejakú činnosť**, snažíš sa rôznymi spôsobmi presadiť. **Tvoj život tvoria umelo vytvárané drámy, zábava a najrôznejšie rozptýlenia, ktoré ti majú pomôcť vyhýbať sa podstatným otázkam života. Tvoj akože „intenzívny život“ je vlastne len únikom pred „Prítomnosťou“** (únikom pred dôverným vzťahom k sebe, k životu, k druhým, k Bohu). Stávaš sa tak obmedzeným človekom konzumu a aktivizmu, ktorý nejakú zabudol na to dôležitejšie - na **„milosrdenstvo a vernosť“** (Mt 23,23)

Alebo **sa možno snažíš hľadať rôzne druhy spirituality** – a buď sa ti podarí prejsť úspešne aj do zrelého hľadania (skutočného vzťahu dôvery a lásky k Bohu a človeku), alebo skončíš v klasickej „zbožnej nezrelosti“ – v nejakom type „púštnej nezúčastnenosti“ (budeš si „meditovať svoje city“ alebo si budeš „meditovať svoj rozum“ s úplnou ľahostajnosťou – samozrejme nepriznanou - k Bohu a k druhým). **Mal by si si dať pozor na to, aby tvoj duchovný život neskončil v oddelenosti od Boha, uväznený v strnulom komplexe zbožných náboženských fráz a úkonov.** „Tento ľud ma uctieva perami, ale ich srdce je ďaleko odo mňa.“ (Mk 7,6)

Zrelá viera je skutočným „pádcom do Božieho milosrdenstva“ - zistíš, že sa ťa niekto zmocnil, drží ťa a miluje ťa. Až tu sa môže začať prežívať dôvera, sloboda a radosť – celý sa môžeš odovzdať „nahej prítomnosti“ a úprimnej modlitbe. Stávaš sa sebou samým pred veľkým „Ja som“. Takéto zrkadlenie ti dáva odvahu nechať za sebou iné „zrkadlá“, podľa ktorých si doteraz posudzoval svoju identitu a svoj život. **Nachádzaš Boha v sebe a seba v Bohu.**

Za zrelú vieru sa treba modliť, treba prosiť. A žiadať niečo od Boha znamená prebudiť to v sebe k životu - pretože ty si už predsa dostal dar – Ducha Svätého. Ale možno si si to ešte nevšimol, ako aj udivení učenici: „Ani sme nepočuli, že je Duch Svätý.“ (Sk 19,2) Pretože, **ak by si skutočne veril, že máš v sebe Ducha Svätého, ako by si bol potom taký ustrašený, neslobodný, namyslený alebo malomyselný? Máš roznečovať „Boží dar, ktorý je v tebe.“ Pretože Boh ti „nedal Ducha bojzlivosti, ale Ducha sily, lásky a rozvahy.“** (2Tim 1,6-7) **Mal by si teda naplno čerpať z tejto hlbokéj studne vo svojom vnútri. Najskôr však budeš musieť prejsť obrátením...**

Hriešnik nie je ani tak ten, kto koná morálne zlo, ale najmä ten, kto nevie „kto je“ a „čí je“ (čiže ten, kto neprežíva spojenie so svojou vnútornou dôstojnosťou a významom svojej osoby stvorenej na Boží obraz). **Skutočný hriešnik je ten, kto neveril v Božiu lásku a hľadá naplnenie a svetlo tam, kde ho nevie a nemôže nájsť.** Čiže pohľad na hriešnika (aj na seba samého) nemá byť odsudzujúci (to je úplne mimo evanjelia!!!), ale skôr ľutujúci, že **takýto človek sa nedokáže naplno radowať zo života v slobode a láske.** Treba mu (a často najskôr sebe...) pomôcť **objaviť vo svete a v sebe samom Božiu prítomnosť milujúceho otca, milujúcej matky.** „Ozaj, Pán je na tomto mieste, a ja som o tom nevedel!“ (Gn 28,16)

BOŽIE MENO SA DÝCHA

Keď sa Mojžiš pýtal na Božie meno (= JHVH /Jod-He Vav-He/ v Starom zákone), dostal len odpoveď: **„Som, ktorý som... toto je moje meno naveky.”** (Ex 3,14-15) **Pôvodne Božie meno nebolo vôbec vyslovované, ale dýchané!** Jeho správna výslovnosť teda spočívala v pokuse o napodobenie nádychu a výdychu. Pointa je potom veľmi krásna - **keď dýchaš, čiže v každom okamihu svojho života, vyslovuješ Božie meno!** Čiže Božie meno je tvojim prvým aj posledným slovom, keď na tento svet prichádzaš, aj keď ho opúšťaš. Z takéhoto chápania vychádza aj krásna a hlboká (a moja obľúbená ;-) **„modlitba dýchania”** – pri nádychu: „Ježišu Kriste, Synu Boží...” a pri výdychu: „...zmiluj sa nado mnou hriešnikom!” Takáto **jednoduchá modlitba, spojená s dychom a pokorou, ti naplní srdce odovzdanosťou a pokojom.**

Vzduch na celej zemeguli je ten istý a tento Boží „vietor veje, kam chce“ (Jn 3,8) Je všade. Žiadny človek a žiadne náboženstvo si nemôžu Boží dych podmaniť. **Boh je dostupný práve tak ako naše vlastné dýchanie...** Sústreď sa na svoj dych! **Modli sa... a dýhaj... ;-)**

*Skús sa vložiť do Božej prítomnosti...
Nechaj sa unášať „Prítomnosťou” – ako TY pred veľkým JA SOM...
Skús prijímať s úplnou otvorenosťou to, čo sa práve teraz deje...
Modli sa a pros za zrelú vieru, roznečuj v sebe Boží dar...
Dýhaj Božie meno... Nadychuj sa Života...*

MYSTICKÉ VNÍMANIE SKUTOČNOSTI

Mystik je niekto, kto od obyčajného vieroučného systému alebo členstva v Cirkvi (alebo teologického vzdelania...) **pokročil ku skutočnej vnútornej skúsenosti** - môžeme to nazvať „obrátением” alebo „osvietením” alebo „tretím nebom” (2Kor 12,2n). **A tí, ktorí sa zmenili, dokážu potom meniť aj druhých.** (Druhých môžeš doviesť iba tam, kde si už sám došiel – čiže ak ty nenapreduješ, druhých brzdiš...)

Aby si sa posunul ďalej od povrchnej viery, potrebuješ tri stupne „zraku”: prvý **telesný/zmyslový zrak** (pozorovanie, cítenie, dotýkanie sa...), druhý **rozumový zrak** (rozjímanie, úvaha...) a tretí **zrak pravého pochopenia (kontemplácia, hlboké ponorenie sa do skutočnosti...)**

Mystické vnímanie skutočnosti dosiahneš vtedy, keď sa nejakou úžasnou „zhodou okolností“ tvoje srdce, tvoja myseľ a tvoje telesné vedomie súčasne otvoria a prestanú klásť odpor Životu. Je to „stav Prítomnosti“ – okamih intenzívneho vnútorného zjednotenia, ktorý ťa naplňa pocitom hlbokého pokoja. Vždy ťa vtiahne do „nahej prítomnosti“, v ktorej **môžeš prežívať aj nesmiernu radosť, alebo aj nesmierny smútok** (v takejto chvíli budeš chcieť písať básne, modliť sa, tancovať, plakať, alebo len tak zostať v tichosti...)

Očami mystikov sa pozerajú múdri a svätí muži a ženy, ktorí vynikajú na úrovni činnosti a lásky. Ide o kľudné, nesebecké nazeranie a hlboké chápanie, ide o schopnosť stiahnuť sa a kľudne, v otvorenej zraniteľnosti pozorovať svoje vlastné vnútorné drámy, ide o úplné vloženie sa do prítomného okamihu života (aj vtedy keď nemáš pocit kontroly nad situáciou), ide o schopnosť „vychutnať si“ všetko, čo sa deje... Takéto hlbšie vnímanie skutočnosti vyžaduje veľa cviku a skúseností – ale vyplatí sa! Bez takéhoto vnímania totiž na tomto svete nebudeš môcť ani prežívať skutočnú radosť a šťastie, ani sa stretnúť s pravdou. (Aj „neveriaci Tomáš“ mal svoju „predstavu“ o Ježišovi, musel však vložiť prst do jeho boku, aby nakoniec „spoznal skutočnú pravdu“ *Jn 20,27.*) **Musíš sa vložiť s odvahou do prítomnosti. Pochopíš tak, že v živote nie sú žiadne „obyčajné okamihy“ a že „stále sa niečo deje“... A tiež - že „ty si len malou kvapkou v nekonečnom vesmíre“. Tak sa už nemusíš na nič hrať a naplno si môžeš v slobode a láske užívať Život.**

Treba však vedieť, že kontemplatívne vnímanie bude vždy v menšine. **Mnohí ľudia** (aj vrátane kňazov, biskupov, rehoľníkov, otcov a mám, a je dosť možné, že aj vrátane teba), **neprešli skutočným vnútorným obrátením a nedokážu teda žiť úplne slobodne v „nahej prítomnosti“ = nedokážu naplno dôverovať Bohu a nezištne milovať ľudí.** A takíto nepremenení ľudia (ktorí si samozrejme myslia, že sú duchovne vyspelí!) sú práve tí, čo majú na všetko odpovede, vedia s úplnou presnosťou, kto pochopil pravdu (oni) a kto sa mýli (tí druhí), držia sa do bodky rôznych cirkevných predpisov, vedia predpovedať, kto bude spasený (oni a ich cirkevný fanklub) a kto zatratený (hriešnici a najmä tí iného vierovyznania), vedia, kto je v Božej milosti (a „dovolia“ mu ísť na sv. prijímanie) a kto nie je (a „nedovolia“ mu ísť na sv. prijímanie), vedia byť veľmi tvrdí (a tupí!) pri obhajobe svojej viery proti inému pohľadu na život, dialóg hľadajúci pravdu je pre nich len stratou času (ved' predsa oni „vlastnia“ pravdu), a samozrejme - vedia úplne presne, aký je Boh a čo chce povedať tým druhým (obliekajú sa do spravodlivosti, odsudzujú tých „nespravodlivých“, a na pochopenie radosnej zvesti Evanjelia o Božej milosrdnej láske im nejako pri obracaní druhých na vieru a upaľovaní kacírov nezostal čas...).

Bolo to tak vždy a bude to tak vždy. Aj naša katolícka Cirkev si vždy držala mystikov, pustovníkov, charizmatické typy a „ľudí modlitby“ od tela (aspoň dokiaľ neboli sto rokov po smrti a nebolo možné ich dezinfikovať).

AKO DUCHOVNE RÁŠŤ

Nehľadaj dokonalé odpovede na všetko! Neboj sa zotrvať v pochybnostiach! Neboj sa zotrvať v údive a v úžase! Vlož sa do „nahej prítomnosti“ s dôverou a odvahou! Modli sa, modli sa srdcom, modli sa životom...

Ježiš nikdy nepovedal: „Toto je moje prikázanie: majte pravdu!“ A my hlupáci sa len často hádame, kto má pravdu, ktorý citát z Písma je lepšie pochopený, kto je viac veriaci, kto má tú správnu vieru, kto je autentickjší kresťan atď. **Skutočne spoznáme len to, čo najskôr skutočne milujeme! Pravdivému poznávaniu musí predchádzať nejaká forma lásky.** Miluješ ľudí, s ktorými tráviš čas, ktorých vedieš, alebo ktorých aj kritizuješ a posudzuješ (alebo odsudzuješ)? Miluješ naplno život, ktorý tvrdíš, že poznáš? Miluješ svet, v ktorom žiješ?

Ježiš hovorí **„Nesúďte.“** (Mt 7,1) Pretože **ničomu nemôžeš porozumieť, pokiaľ k tomu pristúpiš s negatívnym postojom. Je to určitá forma slepoty** - si tak uzavretý vo svojom kruhu vlastných obranných mechanizmov, že **nemôžeš milovať, a ani dobre chápať skutočnosť okolo seba.** A keďže si veľmi defenzívny, tak **sa vlastne ani nemôžeš zmeniť... Ak sa stále len sťažuješ, niečo stále odmietaš, alebo sa niečoho stále bojíš, tvoje ego tým mohutnie a posilňuje sa tak v tebe pocit tvojej vlastnej dôležitosti = stiahneš sa do svojho malého obmedzeného a falošného ja, a odtiaľ je vždy stále ťažšie vyjsť von k životu a k láske.**

Musíš začať od základného prijatia druhých! (A možno treba začať až od „lásky k nepriateľom“ - a to je veľmi ťažké, vyžaduje to hlboký vnútorný život a celoživotnú prácu na ovládaní tvojich rýchlych hodnotiacich reakcií a emócií, na základe ktorých potom druhých odsudzuješ - bez lásky a bez snahy pochopiť, prijať...)

Myslíš si, že „vlastníš“ pravdu? Ježiš povedal: „Ja som cesta, pravda a život.“ (Jn 14,6) **Takže ty máš mať Ježiša a nie pravdu...** Máš ním byť naplnený (pretože ty ho nemôžeš nikdy „vlastniť“...). A **on ťa bude postupne premieňať a viesť životom.** A staneš sa tak človekom pokojným, vnútorne slobodným a šťastným...

Radikálny vnútorný posun smerom preč od posudzovania a egocentrizmu je „umenie kontemplácie“ (ide o „vnútorné nazeranie na život“ = byť „v srdci sveta so srdcom Boha“, byť „nohami na zemi, ale srdcom v nebi“, byť „kontempatívny v činnosti“...). **Ide o prepojenie života s osobnou a hlbokou modlitbou a postojom otvorenosti** (= modlitba srdca, meditácia, dýchanie...).

„Zažívanie prítomnosti prebieha formou účasti, odohráva sa mimo mysle. Mysel sa prirodzene sústreďuje na posudzovanie, ovládanie a analýzu – nechce vidieť, vnímať a milovať. Presne preto nemôže byť prítomná – nemôže žiť v prítomnosti samej. Mysel chce byť niečím zamestnaná a veľmi rada niečo spracúva. Kľúčom k zastaveniu tejto hry je jednoducho **vnútorný pokoj, mlčanie, ticho...“** (R.Rohr)

Ticho bolo vždy chápané ako pôvodný Boží jazyk. Všetko ostatné je len našim úbohým prekladom (často aj chybným). **Ticho a Boha môžeme zažívať súčasne, v jednom okamihu** (dokonca ako tú istú skutočnosť). **Naše náboženstvo je často založené na slovách – s potrebou hovoriť, dokazovať, premýšľať, obhajovať, alebo dokonca aj posudzovať, odsudzovať a ničiť... A preto sa môže stať, že tvoja viera bude len vedomosťami a analýzou diania a твоjím „názorom“ na život, ale vôbec to nebude viera v Boha - čo znamená: žiť v dôvere, pokoji, radosti, vd'ačnosti... v Láске.**

Vieš prečo sa bojíš ticha a samoty? Lebo v tichu a samote („na púšti“) sa môžeš stretnúť s Ježišom, a v jeho pohľade sa uvidíš pravdivo = kto si a aký si - a to ti zmení celý život... A ty sa zmeny veľmi bojíš! Naozaj sa veľmi bojíš zmeny! (Aj keď možno úprimne chceš niečo vo svojom živote zmeniť, nakoniec zostaneš tam, kde si, lebo nenájdeš odvahu „kopať do hĺbky“...)

Čo sa stane tomu, kto je verný osobnej modlitbe v tichu a samote? Je ako niekto, kto vlastní studňu v záhrade, upchatú studňu. Sú v nej konáre, lístie, blato, no na dne je voda, veľmi čistá voda. **Modliť sa je toto: trpezlivo kopať v studni. Zo začiatku vychádza blato, špina: tvoje biedy, nepokoj, strach, pocity viny a všetko, čo chceš. Všetko toto, čomu zvyčajne chceš uniknúť, vystupuje na povrch. Mnohí ľudia utekajú sami pred sebou. Ticho dnes naháňa hrozný strach! No ak máš odvahu kráčať ďalej v púšti, nakoniec nájdeš oázu...**

Jediné, čo umožňuje prístup k hĺbke tvojho srdca, k tvojej hĺbokej identite, k Božiemu dieťaťu, ktorým si, je viera a modlitba. Vernosťou osobnej modlitbe nadobúdaš ozajstnú skúsenosť s Bohom a pravé poznanie seba samého. Šťastie začína vo vnútri. Nenájdeš odvahu už konečne začať kopať v studni?

Skús kludne a v otvorenej zraniteľnosti pozorovať svoje vlastné vnútorné drámy... neposudzuj, nehládaj riešenia, len vnímaj...

Skús si „vychutnať“ všetko, čo sa práve deje (v tebe, aj okolo teba), bez toho, aby si to hodnotil... len „vychutnávaj“ to krásne, aj to ťažké...

Snaž sa vnímať, ako Boh naplňa túto prítomnú chvíľu... On postupne očistí tvoje vnímanie od slepoty, predsudkov a strachu...

Pane, daj „aby som videl...“ „Tvoja viera ťa uzdravila!... A hneď videl a šiel za ním po ceste.“ (Mk 10,51-52)

POTREBNÉ JE LEN JEDNO – BYŤ NAPLNO PRÍTOMNÝM

„Staráš sa a znepokojuješ pre mnohé veci,
a potrebné je len jedno...“

(Lk 10,41-42)

„Tolko náboženstiev sa snaží učiť ľudí to i ono, pravdám i pravidlám, o ktorých sa akosi predpokladá, že sú nutne potrebné k spásu. **Veľkí učitelia vedia, že potrebujeme zmeniť len jedno: ako prežívame prítomnú chvíľu... Ak ste prítomní, budete nakoniec aj vždy prežívať Prítomnosť. Je to tak jednoduché!** A napriek tomu je ťažké niekoho tomu naučiť... Múdrosť nie je hromadením stále väčšieho množstva dát a informácií, ako keby mali nakoniec splynúť v pravdu... **Múdrosť je len sloboda k tomu, byť prítomní... Prítomnosť je múdrosť!** Ľudia, ktorí sú plne prítomní, vedia, ako poznávať plnohodnotne, správne a pravdivo... Snažte sa len udržiavať svoje srdce otvorené, svoju myseľ bez rozdelenia či odporu a svoje telo na tom mieste, kde má byť. **Prítomnosť je praktická každodenná úloha...**“ *(R.Rohr)*

„Svetlom tela je oko. Ak je tvoje oko čisté, celé tvoje telo bude mať svetlo.“ *(Por. Mt 6,22)* **To, čo vidíš okolo seba a v sebe, je dané tým, ako sa pozeráš. A pozeráť sa správne znamená byť naplno prítomným – bez strachu, bez predsudkov, bez kritickosti** (čo je pre tvoje ego, tvoje rozhárané emócie, pre celú tvoju osobu tak strašne ťažké...!).

Ak sa stále zaoberáš tým, prečo ty máš pravdu a niekto iný nemá, plníš svoje vnútro hnevom a mrzutosťou. Nauč sa správne vnímať a prežívať skutočnosť prítomnosti, nauč sa žiť v prítomnosti jeden druhého. „Kto má, tomu sa pridá a bude mať hojne. Ale kto nemá, tomu sa vezme aj to, čo má.“ (Mt 13,12) Ak nie si prítomný, nespoznáš ani Božiu prítomnosť, ktorá sa denne zjavuje v životných situáciách. Prítomnosť tu bude – len ty tu nebudeš!

Aj väčšina Ježišových účastníkov prepásla „Pravú prítomnosť“, ktorá sa nachádzala priamo medzi nimi (a to boli väčšinou zbožní ľudia, niečo ako dnešní „praktizujúci katolíci“). Hľadali náboženstvo so svojimi obradmi a predpismi, a svojho „vysnívaného Boha“, ktorý zvíťazí nad všetkými (ich) nepriateľmi... – a On bol medzi nimi, ako obyčajný človek, ktorý je naplno prítomný (je neľahostajný, je blízko, dokáže sa dotknúť ľudí a ľudskej biedy, dokáže vstupovať do vzťahu, aj s tými, čo „si to nezaslúžia“...) Títo nábožensky založení ľudia si zhromažďovali poklady pre nebo, ale nejako ich neoslovil obyčajný chlap, Boží Syn, ktorý len nejako obyčajne hovoril o obyčajných veciach... (o vtákoch, ľaliách, vinároch, utrpení...). Nie je to tak aj dnes, že pri záplave náboženských obradov, cirkevných systémov, schém a vedomostí o Bohu **si nevšimneme „obyčajného“ Boha medzi nami? To je vážna otázka...!**

Ak si prítomný teraz, všimneš si, že večnosť je už teraz...! Ak žiješ v budúcnosti, v nejakej tvojej „predstave“ o nebi, môže sa stať, že si nevšimneš Boha, ktorý je „tu a teraz“, ktorý je aj v tomto druhom človeku vedľa teba (Kto je teraz vedľa teba? Možno tiež čaká na tvoju lásku, na tvoj úsmev, na tvoju pomoc, na tvoje povzbudenie...)

ODOVZDANOSŤ

Obrátenie - zmena zmýšľania - nie je jednorazovou záležitosťou! (Aj keď si to mnohí myslia, a potom si žijú vo svojej ilúzii „svätosti“ – ktorá sa prejavuje často odsudzovaním tých „neobrátенých“ a obracaním druhých na „svoju“ vieru...). **Obrátenie by sme mohli pomenovať aj ako „osvietenie svojho obmedzeného vnímania“, alebo „nové pochopenie života v múdrosti“. Ide o objavenie skutočnosti, že si veľmi milovaný Bohom (tak ako každý iný človek), že si často slabý a neverný (tak ako každý iný človek) a že sa potrebuješ neustále zdokonaľovať vo vnímaní života bez zakorenených predsudkov, aby si tak lepšie dokázal odpovedať na prítomnú chvíľu láskou, ktorá koná.**

Jedinou cestou svätosti je „odovzdanosť“ – je to tá „úzka cesta, čo vedie do života, a málo je tých, čo ju nachádzajú!“... (Mt 7,14)
Väčšina z nás si drží život vo vlastných rukách, máme vlastné plány a sny, vlastné cesty a cestičky, vlastné názory, a len málokedy o nich rozjímame v modlitbe a v úprimnom hľadaní, či je to skutočne aj Božia vôľa... (Božia vôľa môže byť vždy len naše dobro, čiže by to bolo aj celkom výhodné... ;-)

Boh je často pre nás len nejaká kultúrna vložka nášho spôsobu života, automat na prosby, aby sa nám darilo v našich (a samozrejme s Ním neprediskutovaných) plánoch, nejaká vreckovka na vyplkanie sa, keď nám je ťažko a nemáme nikoho na blízku... Ale to si len Boha orezávame na našu nízku úroveň. On pritom stále trpezlivo a s láskou čaká, kedy mu konečne otvoríš svoje zranené srdce dokorán - a bude ho môcť naplniť svojou nekonečnou láskou!

Je to náročná pravda, ale platí, že **ku skutočnej odovzdanosti sa dostaneš len jedinou cestou - „cestou kríža“ = cestou veľkej lásky alebo cestou veľkého utrpenia.** Mnohí veriaci ľudia to skúšajú skôr sami a nejakú inakšie - budujú si „svoju“ svätosť, „svoju“ dôstojnosť, „svoju“ pravdu, „svoju“ cestu do svojho neba. Ale **tá pravá cesta k šťastiu je v odovzdanosti sa Životu!!! Keď toto pochopíš, môžeš začať naplno žiť a naplno milovať. Všetkých a všetko. Ako dobrý žiak svojho Majstra, ktorý ti dal príklad...**

„Skúste zo všetkých síl milovať celých dvadsaťštyri hodín, prežívajte tieto hodiny naplno, dajte sa celý do toho. Včerajšok nebol lepší a o zajtrajšku nič nevieme. Boh vás stvoril pre jeden deň... Je dôležité naplno prežívať prítomný okamih. Najhoršie je žiť vo včerajšiu a zajtrajšku... Dvadsaťštyri hodín na to, **aby sme mohli milovať a byť milovaní.** Dvadsaťštyri hodín pre druhých a pre Boha. **Božia milosť prichádza výhradne v prítomnosti.** Pokiaľ všetko prijímate s láskou, bude to pre vás úžasná a jedinečná cesta svätosti. **Všetko robte s láskou.**“ (G. Gilbert)

Pravá svätosť = milovať naplno, milovať teraz, v prítomnosti.

Vlož sa naplno do prítomnosti... Kde je tvoje telo „práve teraz“? Kde sú tvoje myšlienky „práve teraz“? Kde je tvoje srdce „práve teraz“? Skús sa naplno vložiť do prítomnej chvíle – v zjednotení tela, mysle a srdca. Nesnaž sa o to až tak svojou vôľou, skôr sa vo vnútornej slobode a otvorenosti ponor do vína Prítomnosti. Dýchaj... Úplne sa odovzdaj Životu... práve v tejto chvíli... v radosť alebo v smútku, v tom krásnom aj v tom ťažkom, vo vďačnosti za život... Otvor svoje srdce Bohu, nechaj ho pôsobiť, uzdraviť, potešiť, naplniť tvoj život. Neboj sa otvorenosti a zraniteľnosti. Otvor sa naplno Láске...

CESTA DÔVERY A LÁSKY

„V krehkom a zranenom svete, akým je ten náš,
kde **Duch Svätý naliehavo volá všetkých kresťanov
k svätosti a túžbe žiť evanjelium do hĺbky,**
niet lepšej cesty, ako... cesta dôvery a lásky.“

(J.Philippe)

„Zvelebujem ťa, **Otče**, Pán neba i zeme,
že **si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými
a zjavil si ich maličkým.**

Áno, Otče, tebe sa tak páčilo.“

(Lk 10,21)

Hlavnou témou duchovného života by mala byť dôvera k Bohu.
Žijeme vo svete, ktorý nie je jednoduchý, všetci sme vystavení aj
určitému duchovnému boju, a tak **z rôznych príčin nesieme bremeno
obáv. Preto potrebujeme rásť v dôvere v Božiu lásku a prosiť
Ducha Svätého o silu viery, aby sme dokázali v pokoji čeliť
všetkému, čo prežívame.** Skutočná Božia sila, ktorú potrebujeme
k radosti zo života, nie je ľudská sila, fyzické, psychické, rozumové
schopnosti, hoci aj tie sú samozrejme potrebné. Je to **silu, ktorá sa
prejavuje v našej slabosti. Nemajme preto strach otvoriť sa a
nechať sa v modlitbe navštíviť Bohom vo svojej malosti,
úbohosti, slabosti, aby sme prijali novú silu, silu dôvery a viery.**

Je veľmi dôležité, aby si sa postupne dostal cez „naučené“ veľké
náboženské témy, rozumové argumentácie a katechizmové poučky
**naspäť k jednoduchej podstate a k srdcu Evanjelia – aby si
spozoroval láskavú nehu Boha, ktorý je naším Otcom a my sme
jeho deti.**

**„Ak sa neobrátite a nebudete ako deti,
nevojdete do nebeského kráľovstva.“**

(Mt 18,3)

Na to, aby si sa stal „malým ako dieťa“, **je nutná tvoja vnútorná
premena = musíš znovu objaviť Evanjelium ako dobrú zvesť,
šťastnú novinu, ktorá ti naplní srdce radosťou a útechou** (pretože
ty sa často uzatváraš len do svojich zvykov, rutiny, nedôvery, chabého
úsilia, vlažnosti...) **Evanjelium je stále novým slovom, stále
aktuálnym slovom! Je napísané práve pre teba a práve pre
dnešný deň!** Je napísané na to, aby si sa práve ty zmenil, aby si
pochoпил, prijal Božiu ponuku a začal viac milovať...

„Evanjelium nie je nič iné ako zjavenie Božej nehy, milosrdenstva Boha voči každému jeho dieťaťu a poukázanie na zákony života, ktoré vedú k šťastiu. Stredobodom kresťanského života je vdáčné prijatie Božej nehy a dobroty, zjavenie jeho milosrdnej lásky a vnútorná premena touto láskou.“ (J.Philippe)

Evanjelium je stále nové, vždy otvára nové perspektívy, nové a nepredvídateľné cesty – pretože v ňom nájdeš vždy nové bohatstvo Božej lásky a milosrdenstva (oproti bohužiaľ často prezentovanému postoju Božej prísnosti voči hriešnikom a jeho tvrdých požiadaviek...). **V Kristovi nájde každý voľný prístup k Otcovi.** (Por. Ef 2,17-18) **Naozaj je to veľmi jednoduché... Stačí len úprimná vôľa obrátiť sa (k Bohu) a snaha milovať konkrétnymi (aj úplne maličkými) skutkami...**

Dnes žijeme v dobe mnohých zmätkov a protirečivých správ. **Práve Božie slovo, slovo Evanjelia má dostatočnú hĺbku, jasnosť a autoritu - nielen ako nejaká abstraktná pravda, ale ako Božia prítomnosť v našom živote a veľmi konkrétna cesta, ktorú nám deň čo deň ponúka. Je to objavenie svetla pre našu dnešnú cestu, je to povzbudenie a posila „práve pre dnešný deň“.**

Úprimne si teraz odpovedz: myslíš si, že v tvojom neustálom naháňaní sa, prehnanej činnosti od rána do večera, zahlcovaní sa rôznymi citovými dojmami, obrazmi a myšlienkami (a iným „hlukom“) **dokážeš počuť tiché Božie vnuknutia? Písmo má autoritu, ktoré nemá nijaké ľudské slovo, nijaké ľudské uvažovanie – máš žiť z Božieho slova a neuspokojovať sa s rečami, ktoré počúvaš** – niektoré sú dobré, ale niektoré aj úplne mimo (aj mnohé slová z kazateľnice...). A takisto aj tvoje dojmy, city, sny, predstavy a úvahy sú dobré veci, no často ťa odvádzajú niekde úplne inde, ako **na cestu skutočnej lásky a služby = k sebadarovaniu** (čo je vlastne cesta k šťastiu). **Potrebuješ jasnosť a silu Božieho slova, inakšie sa v tomto svete jednoducho stratíš...**

Urob (opäť) rozhodnutie, že **budeš venovať každý deň aspoň 10-20 minút čítaniu, meditovaniu, rozjímaniu, modleniu sa Evanjelia... A Boh bude prehovárať k tvojmu srdcu! Vernosť v modlitbe a v „načúvaní“ sa ti naozaj mnohonásobne vráti! Len musíš vytrvať a byť verný času, ktorý každý deň venuješ tomuto stretnutiu... S dôverou a úplne jednoducho.**

MALÁ EVANJELIOVÁ CESTA

Čo je to tá „malá evanjeliová cesta“? **Je to popis trasy, sv. Terezkou z Lisieux overená cesta svätosti, cesta prístupná každému, takže nikto nemusí klesať na mysl, ani tí najmenší, najúbohejší, najhriešnejší...**

„Každý kto sa povyšuje, bude ponížený,
a **kto sa ponízuje, bude povýšený.**“

(Lk 18,14)

„**Kto sa teda poníži ako toto dieťa,
ten je najväčší v nebeskom kráľovstve.**“

(Mt 18,4)

„**Nechajte deti prichádzať ku mne!**
Nebráňte im, lebo **takým patrí Božie kráľovstvo.**“

(Mk 10,14)

„**Pod'ťe ku mne všetci,
ktorí sa namáhate a ste preťažení,
a ja vás posilním.**“

(Mt 11,28)

Boh ti v Evanjeliu hovorí: Ak si malý, ak sa cítiš slabý, neschopný, nechápavý, zlyhávajúci, stratený... príď bez strachu ku mne! Neboj sa! Ak sa ti požiadavky zákona zdajú príliš ťažké, príď ku mne! Veď ja som „tichý a pokorný srdcom a nájdeš odpočinok pre svoju dušu... Moje požiadavky sú príjemné a ľahké...” (Por. Mt 11,29-30)

Je to ponuka, **aby si dokázal objaviť cestu života, aby si zažil skutočné obrátenie, ktoré je ti dostupné – svätosť nie je výnimočnou cestou, ale povolaním všetkých kresťanov. Aj ten najkrehkejší a najbiednejší človek môže odpovedať na volanie k svätosti. „Ako matka láska svoje dieťa, tak vás ja poláskam, priviniem si vás na hrud' a budem hojdať na kolenách!”** (Por. Iz 66,12-13) (Jedna známa stredoveká mystička Juliana z Norwich hovorila o Ježišovi ako o „milovanej matke“... ;-)) **Nerob si starosti, neklesaj na mysl pre svoje slabosti... Práve cez tieto slabosti, v tvojej úbohosti bude Boh konať s mocou = čo nemôžeš urobiť vlastnou silou, On to urobí za teba. Treba len trošku dobrej vôle a dôvery v Božie milosrdenstvo - ktoré nám Boh všetkým dáva prostredníctvom Ježiša Krista.**

Nikdy sa nenechaj premôcť malomyselnosťou a smútkom zo svojej slabosti, strachom pred nejakým „trestom od Boha“. Boh je milosrdná láska! Vie, že si často slabý, zbabelý a niekedy aj veľmi nečestný... ale stačí malinká úprimná ľútosť a On to všetko berie na seba! Potrebuješ sa najmä zmieriť so sebou, so svojou slabosťou a svojou úbohosťou. S pokorou a bez strachu!

„Bože, prekonal si všetko moje očakávanie a ja chcem ospevovať tvoje milosrdenstvo.“

(Sv. Terézia z Lisieux)

„Ty si ma poučal od mojej mladosti a ja až doteraz ohlasujem tvoje diela zázračné...“

(Ž 71,5-6)

„Počas osobných modlitieb sa žívím predovšetkým Evanjelium, v ňom nachádzam všetko potrebné pre svoju úbohú dušičku.

Objavujem v ňom vždy nové svetlo, skrytý a tajomný zmysel.“

(Sv. Terézia z Lisieux)

„Ježiš, urob z nás pokorných ľudí Evanjelia.

Tak radi by sme pochopili, že **to najlepšie v nás**

sa utvára celkom jednoduchou dôverou...

A to dokáže dokonca i dieťa.“

(Brat Roger)

„Ak je niekto maličký, nech príde ku mne...“ *(Por. Mk 10,14)* „Ako matka láska svoje dieťa, tak vás ja poláskam, priviniem si vás na hrud' a budem vás hojdať na kolenách!“ *(Por. Iz 66,12-13)* **Nežné slová lásky. Nemusíš sa báť Boha, ani svojej malosti a hriechnosti. Začni jednoduchou dôverou a tvoje srdce naplní pokoj. Až potom môžeš začať v pokoji meniť svoje návyky = v pokoji a v dôvere v Božie milosrdenstvo** (aj keby si u seba vnímal neviem aké pocity viny, alebo si mal stále pred očami svoje zlyhania a slabosti). **Prehnané sebavedomie** („zvládnem všetko sám“) **ako aj malomyselnosť** („nikdy to nedosiahnem“) **je slepá ulička, ktorá nevedie nikam. Každý z nás potrebuje obrátenie a uzdravenie! Potrebuje najmä trochu dôvery a dobrej vôle otvoriť sa Životu. A nebať sa!**

Teba nespasia tvoje skutky, tvoje diela (aj keď samozrejme treba naplno konať dobro a milovať...). **Spasí ťa milosť, milosrdenstvo, nezištný dar odpustenia – stačí len mať vieru, dôverovať v Božiu lásku!** (Evanjeliová cesta je od prijatia Božej lásky a odpustenia ku konaniu dobra a k milovaniu druhých, a nie naopak...)

Niekedy máš tendenciu „spasiť sa sám“ – byť silný, pevný, chváliť sa svojimi úspechmi, skvieť sa v očiach druhých (aj v duchovnej rovine). Chceš sa zaskvieť svojimi čnosťami, zozbieranými „zásluhami pre nebo“, skúsenosťami, rozlišovaním. **Namiesto evanjeliovej logiky „dôverovať ako dieťa svojmu Otcovi“** (dôvera v Božie milosrdenstvo a spásu ako nezaslúžený dar!), **sa snažíš len o sebarealizáciu, šírenie seba, zväčšovanie svojho ega, svojej „dokonalosti“** atď. **Duchovná pýcha je jedna z najhorších prekážok milosti!!!**

„Nemôžem sa spasiť vlastným úsilím, to môžem len milosťou, keď sa ma zmocní nezištná Božia láska, pretvorí ma - niekedy pomaly, postupne, inokedy dramaticky. Zvyčajne to ide skôr pomaly a postupne, bez toho, aby sme si všimli účinok tejto milosti... Boh aj tak koná a jedného dňa uvidíme ovocie tohto konania... ako semienko... maličké horčičné zrnko, Boh tajne čosi zasadil do tvojho srdca; potom, či spíš alebo bdieš, na tom nezáleží, ono rastie a prináša ovocie... **Podstatnou otázkou v ľudskom a duchovnom živote je objaviť (a praktizovať), aké sú vnútorné postoje, sklony srdca, ktoré nám dovoľujú prijať Božiu milosť, ktoré ju priťahujú... Od Boha môžeme dostať všetko... ak si to vezmeme láskou... pokorou a dôverou.**“ (J.Philippe)

„Boh... pokorným dáva milosť.“ (1Pt 5,5)
a má otcovské milujúce srdce.

Praktizovanie takejto jednoduchej otvorenosti srdca (v pokore, dôvere, modlitbe) vyžaduje samozrejme veľa trpezlivosti a vytrvalosti, úsilia a odvahy... ale je to istejšia cesta = cesta sily v slabosti („o nič nebudte ustarostení“... Flp 4,6), **ako na neúspech odsúdené pokusy zmeniť sa vlastnými silami** (čo môže skôr podporovať tvoju pýchu = budeš sám seba obdivovať, ako sa ti úžasne darí byť „dobrým“ a „svätým“... pokrytcom!).

„Túžba po dokonalosti je dobrá sama o sebe, no môže mať odvrátenú stranu: po čom túžime naozaj? Rád by som bol skúsený, bezúhonný, neomylný, dokonale čnostný, rád by som nikdy nepadol, spoľahlivo rozlišoval... To znamená, že **nakoniec by sme sa radi zaobišli bez odpustenia, milosrdenstva, Boha a jeho ochrany. Ak náš sen o dokonalosti znamená v konečnom dôsledku zaobiť sa bez Boha, zrejme sa už nenachádzame v logike evanjelia!... Logika evanjelia, naopak, spočíva v tom, že... všetko dostávame od Boha v dôvere, modlitbe a jednoduchosti.**“ (J.Philippe)

Nikdy neprepadaj skleslosti a znechuteniu, kvôli svojim zlyhaniam! „Vôbec sa netreba znechucovať svojimi chybami...” (sv. Terézia z Lisieux) **Aj keď sú tvoje zlyhania niekedy ponížujúce a bolestné... Ak máš srdce dieťaťa dôverujúceho Otcovi, tak padáš z malej výšky a hneď bežíš do náručia silného milujúceho Ochrancu. Najhoršie je padať z veľkej výšky nadutosti a pýchy** (kde nepočítaš s otvorenou náručou Božieho milosrdenstva, lebo si myslíš, že ho nepotrebuješ...).

„Boh nás môže hlboko uzdraviť prostredníctvom bezvýznamných udalostí. Niekedy je to akoby Pánovo **volanie vyjsť zo seba, vykročiť a stať sa zrelšími, slobodnejšími.** V našom živote sú chvíle, keď sa krútime okolo seba samých, vo svojej nezrelosti, sťažnostiach, nárekoch, závislostiach a **jedného dňa príde milosť, ktorá je Božím darom, no ktorá tiež vyzýva našu slobodu.** Musíme si vybrať; **je to uzdravenie a zároveň obrátenie: sloboda sa má rozhodnúť pre odvážny čin.** Keď aj tú najmenšiu vec, ktorú Boh od nás žiada, vykonáme odvážne, môže to uvoľniť cestu hlbokému uzdraveniu, novej slobode, ktorú nám Boh dáva... **Všetci potrebujeme uzdravenie, aby sme sa stali zrelšími vo viere, aby sme odvážne bojovali náš boj...** Byť kresťanom v našich časoch nie je ľahké. **Dostávame túto odvahu a silu, ak sme schopní povedať áno tomu, čo Boh dnes od nás žiada... Aké áno odo mňa žiadaš dnes?** Drobný skutok odvahy a dôvery, ktorý mám dnes vykonať? Ak sa to spýtam, zakúsim, že ma navštívi tvoja milosť a hlboko sa ma dotkne... Mnohí z nás dostanú od Boha novú silu. Dverami, ktorými táto sila do nás vchádza, je áno Pánovi na niečo, čo od nás žiada, možno niečo nepatrné, možno niečo dôležitejšie, tak ako nám dá pochopiť. Spýtajte sa Boha vo svojom srdci: **Aké áno odo mňa dnes žiadaš?** Skutok dôvery, drobné obrátenie, ktoré otvorí dvere Duchu Svätému?“ (J.Philippe)

Ak sa ti aj zdá, že sa nemôžeš zmeniť, musíš sa jednoducho prijať taký, aký si! Áno, aj so všetkými týmito tvojimi nedokonalosťami a slabosťami, ktoré ťa možno ubíjajú... Boh ťa môže zmeniť, ty len musíš prejaviť dobrú vôľu a chcieť sa nechať premieňať Bohom, otvoriť mu v dôvere svoje srdce a svoju túžbu. To na začiatok „malej cesty“ úplne stačí. **A musíš tiež pochopiť a prijať, že ani druhých nemôžeš zmeniť!** Niekedy sa vyčerpávaš úsilím zlepšiť druhých... **Je určite lepšie prijať ich takých, akí sú.** (Samozrejme to neznamená, že sa úplne vzdáš výchovy druhých, najmä ak je to tvojím poslaním – ale keď druhých prijmeš takých, akí sú, stane sa zázrak – oni sa začnú postupne meniť. Je to také malé tajomstvo pekne fungujúcich spoločenstiev, rodín, manželstiev...)

CESTA PRAVEJ SVÄTOSTI

(Päť základných postojov, ktoré priťahujú Božiu milosť.)

1. POKORA

Byť pokorným znamená uznať všetko krásne a dobré v tvojom živote za Boží dar = tvoje dobré vlastnosti, dobro, ktoré môžeš robiť, schopnosť milovať.... Ak si spokojný s tým, čo prežívaš, čo si urobil, je to úplne oprávnené – ale s tým, že **si uvedomuješ a prežívaš úprimnú vd'ačnosť Bohu za dary a možnosti, ktoré máš**, ak chápeš, že zdrojom tohto všetkého pekného v tvojom živote je Boh a nie ty. Pretože ak budeš považovať za zdroj dobra samého seba, pravdepodobne sa začneš pokladať za lepšieho od druhých s právom posudzovania iných. („Bože, ďakujem ti, že nie som ako ostatní ľudia... postím sa dva razy do týždňa, dávam desiatky zo všetkého, čo mám...“ *Lk 18,11-12*) A to už je prejav pýchy, ktorá je hlavnou prekážkou milosti!

Dvoma hlavnými znakmi pýchy sú: pohrdanie ostatnými a malomyselnosť (ak si malomyselný, tak problém je, že vlastne dôveruješ len sebe, neprijímaš svoju malosť a slabosť, a klesáš na myslí = nedôveruješ Bohu, ktorý ťa miluje aj vtedy, keď zlyhávaš!)

„Ozajstná pokora, to je... pokojne sa prijať takí, akí sme. Pokojne prijať svoju malosť, svoje fyzické hranice, svoje psychické krehkosti, svoj nedostatok odvahy a čnosti, ťažkosti s modlitbou, všetky svoje úbohosti, ktoré sa môžu v živote vyskytnúť, či už materiálne, psychické alebo z oblasti samého duchovného života. **Byť pokorným znamená súhlasiť so svojou úbohosťou. Priznať si ju... prijať ju...** Božej milosti často bráni pôsobiť v hĺbke nášho osobného života fakt, že sa neprijímame, takí, akí sme (čo je určitou formou hriechu). **Plne prijímame svoju históriu, svoju minulosť, čím sme v ľudskej rovine, svoju psychiku, svoju krehkosť...**“ (*J.Philippe*)

„Byť dieťa, to je prijať sa taký, aký som. Viem, že mám veľa obmedzení a nedokonalostí, no nerobím z toho drámu, hlavný problém... lebo viem, že Boh ma miluje takého, aký som... pretože sa rozhodol adoptovať ma za svoje dieťa, a to stačí. Jeho láska je bezpodmienečná... Boh vo svojej udivujúcej múdrosti môže vyťažiť dobro z mojich slabostí, obmedzení, ba dokonca z mojich hriechov... **Božia sila sa prejavuje v slabosti človeka. Neznepokojujem sa pre svoje slabosti, ani z nich nerobím tragédiu, jednoducho ich prijímam. Tento postoj je neobyčajne mocným prostriedkom na pritiahnutie Božej milosti.**“ (*J.Philippe*)

**„Stačí ti moja milosť...
lebo sila sa dokonale prejavuje v slabosti.“**
(2Kor 12,9)

Pokora – to je správny vzťah k sebe, ktorý umožňuje správny vzťah s Bohom a správny vzťah s druhými. A jedným z podstatných aspektov pokory je **pokojnité prijatie svojej slabosti a svojej úbohosti** – pretože ak sa prijímaš, taký, aký si, prijímaš tiež Božiu lásku k sebe. Ale **ak sa odmietaš, ak sebou pohŕdaš, uzatváraš sa láske, ktorú ti Boh prináša, popieraš túto lásku...** A tiež - **ak sa prijímaš vo svojej krehkosti, vo svojich hraniciach, tiež ti bude ľahšie prijať druhých** (často neznášaš druhých len preto, že neznášaš seba... väčšina konfliktov, ktoré máš s druhými, je vlastne obyčajná projekcia konfliktov, ktoré máš so sebou).

Je však potrebné rozlišovať medzi prijatím svojej slabosti a záľubou v hriechu – je však väčšinou veľmi ťažké rozlíšiť, čo je hriech, a čo len zlyhanie zo slabosti alebo závislosti (pornografia, masturbácia, PC hry, alkohol, zraňovanie sa vo vzťahoch, internet, mobil...). **Hriech začína slobodným a dobrovoľným rozhodnutím sa pre zlý skutok, ktorému by si sa mohol vyhnúť, ale nechceš** (prípadne nerobíš nič pre to, aby si sa postupne od nejakého zlého konania, alebo závislosti na niečom, oslobodil). Avšak **ak máš úprimnú snahu rásť, konať dobro a milovať, ale aj tak sa ti občas prihodí vážne zlyhanie, netreba strácať pokoj, ale v dôvere sa spoľahnúť na Božie milosrdenstvo a ísť v pokoji ďalej - v trpezlivosti so sebou samým pokračovať v rozvíjaní seba samého a v učení sa láske.** Snaha neustále tvrdo bojovať proti svojej hlavnej slabosti môže túto tvoju slabosť len podporovať – lebo budeš na to stále myslieť a chcieť si to vybojovať sám vlastnými silami, aj keď sa to už možno reálne nedá (je to už nad tvoje momentálne sily), alebo jednoducho to nemá byť v tomto čase tvoja hlavná náplň duchovného snaženia. **Možno od teba Boh práve v tejto chvíli chce niečo iné ako tvoju „dokonalosť“ a „nehriešnosť“ - možno chce, aby si teraz viac miloval druhých a zabúdal na seba, alebo ťa možno pozýva oslobodiť sa od tvojej pripútanosti k vlastnej snahe „stať sa dokonalým a čnostným“ a chce ťa priviesť k poznaniu, že ľudská láska, ku ktorej ťa Boh pozýva, nie je o dokonalosti, ale o krásnej snahe naplno a slobodne milovať druhých s pokorou a radosťou zo života, v dôvere v Božiu lásku – vo viere, že Boh je stále s tebou vo všetkých situáciách, vo všetkých snahách, vo všetkých výstupoch, vo všetkých pádoch.**

Nie je správne upadnúť do nejakej „terapeutickej duchovnej snahy“ definitívne sa uzdraviť zo všetkého a už nikdy nepadnúť – to sa ani nedá, to je falošná cesta svätosti! V evanjeliu nie je: „až keď nebudeš mať žiadny hriech, potom príď za mnou“... - ale je tam pozvanie **„pod’ za mnou – teraz, v tejto tvojej životnej situácii, v tomto tvojom krásnom alebo v tomto ťažkom období života – pod’ za mnou!“**

Práve neustále obnovované stretnutie s Ježišom Kristom ti pomôže hlbšie vniknúť do schopnosti milovať a žiť vzťahy. A menej padať. Pretože ak veľa padáme, je to preto, že málo milujeme. A ak veľa milujeme (a vedíme primeraný život modlitby), naše pády prestanú byť tou hlavnou témou nášho života, práve naopak, môžu nám pomôcť „padať do výšky“...

„Keby si nemal lásku, ničím by si nebol...“ (por. 1Kor 13,1n) **Keby sa ti aj podarilo zbaviť sa všetkých svojich chýb a už nepadať** (čo sa ti nemôže podariť), **aj tak by to nebolo podstatné, ak by si nedokázal naplno milovať** (od svojej vlastnej „svätosti a dokonalosti“ by si sa už k darovanej láske pravdepodobne ani veľmi nedostal...). **„Bud’te dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec“** (Mt 5,48) **Táto výzva je pozvaním k pripodobňovaniu sa dokonalej Láске, k pripodobňovaniu sa dokonalému Vzťahu, k pripodobňovaniu sa márnotravnému Otcovstvu** (nie je to výzva na sebarealizáciu sa v nejakej svojej čnostnej „dokonalosti“ - aj keď sa to mnohými presne takto nesprávne chápe).

Aby si rástol, potrebuješ skutočnú túžbu po obrátení, ozajstnú túžbu zmeniť sa, zlepšiť sa, žiť viac podľa Evanjelia, byť viac trpezlivý... jednoducho musíš byť pevne rozhodnutý neustále rásť napriek svojej úbohosti a svojim slabostiach a zlyhaniam.

Ak padneš, ok (je to normálne a ľudské) – no v postoji úprimnej pokory to nie je až taký vážny problém, pretože to hneď aj úprimne ľutuješ a teda vzbudzuješ si „dokonalú ľútosť“, na základe ktorej – čo je učenie viery – Boh hneď odpúšťa tvoj hriech (no malo by to byť spojené aj so snahou v blízkej dobe sa z toho vyspovedať). Moja osobná skúsenosť je taká, že ak sa budeš venovať stále svojim hriechom, v snahe sa ich úplne zbaviť, budú ťa tvoje zlyhania stále prenasledovať, budeš sklamaný sám so seba, že si slabý v tom a v tom, že to nedávaš atď... Ale **ak sa budeš sústrediť na rast - na osobnú pravidelnú modlitbu** (aj vtedy, keď sa ti fakt strašne nechce a „nemáš čas“), **na postoj pokory, vd’čnosti, odpútanosti od seba** (od sebaľútosťou alebo egoizmu) **a snahe aspoň trošku skutkami milovať druhých - dospeješ k vnútornej slobode a oveľa ľahšie sa ti bude dariť nepadať** (alebo aj padať – ale bez odsudzovania seba, okolností alebo druhých ľudí – jednoducho budeš dôverovať Božiemu milosrdenstvu!)

Aj tak až do smrti budeme čeliť pokušeniam a slabostiam, ktorým občas podľahneme, inakšie to nejde... Ale **cesta svätosti nie je o dokonalosti, ale o snahe a túžbe (pokojnej, trpezlivej, odvážnej) rásť a milovať Boha a ľudí, a zájsť v láske až do krajnosti** = nemilovať nejako „napoly“... „Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou!... Milovať budeš svojho bližneho ako seba samého!“ (Mt 22,37n)

„Už sa ničomu nečudujem, **netrápim sa, keď vidím, že som samá slabosť...**
Som šťastná, keď cítim, že som nedokonalá a veľmi potrebujem milosrdenstvo...“
(Sv. Terézia z Lisieux)

„Úžasná nádej: **ak prijmeš svoju malosť a nikdy neklesneš na mysl, vtedy Pán príde, sám po teba príbehne a pretvorí ťa na plameň lásky, on zapáli tvoje srdce láskou a láskavosťou.** Nech si akokoľvek ďaleko, nech si akokoľvek úbohý, nech padneš možno akokoľvek nízko...“ (J.Philippe)

Boh nám pomáha k vnútornej jednote našich túžob a snáh. Potrebujeme len byť otvorení a úprimne vidieť svoje východisko: **Naozaj túžiš milovať Boha a druhých ľudí a žiť naplno Evanjelium?** Alebo skôr túžiš po nejakých iných veciach, ktoré ťa ale nikdy nemôžu spraviť šťastným? **Po čom skutočne v hĺbke srdca túžiš?**

Ak je tvojou úprimnou túžbou plniť Božiu vôľu = milovať, konať dobro a byť šťastným, Boh bude naozaj prítomný v tvojom živote a ty môžeš počítať s jeho milosťou. Bude s tebou vo všetkom a nič ťa od neho neoddelí. A keďže len Boh pozná cestu k šťastiu (chce tvoje úplné šťastie), tak rozhodnúť sa kráčať s Ním v dôvere a odovzdanosti je veľmi dobrá voľba!

2. DÔVERA

„**Dôvera a nič iné, len dôvera nás má viesť k Láske...**“
(Sv. Terézia z Lisieux)

Jednoduchá dôvera – to je cesta k Bohu, k Otcovi. Malé dieťa nikdy nepochybuje o láske svojho otca, úplne mu dôveruje! Toto je aj úloha duchovnej cesty: **„Ak sa neobrátite a nebudete ako deti, nevojdete do nebeského kráľovstva.“** (Mt 18,3) **Ak nebudeš dôverovať Bohu, nevojdeš do Života... Nemôžeš vojsť – pretože nechceš!**

Dôveruješ len sebe, ty nepotrebuješ Otca, ktorý by ťa miloval a ochránil, ktorý by ti vždy odpustil (aj keby ho tvoje zlyhanie veľmi boleli...), ty nepotrebuješ Otca, ktorý by ťa nežne objal, vybozkával a tešil sa, že si sa vrátil domov zo svojich (často poblúdených) ciest... **Nechceš byť dieťa, ktoré dôveruje. Chceš byť veľký a silný. A sám...? Bráni ti „v malosti“ tvoja pýcha? Alebo nedôvera v Božiu lásku? Alebo nedôvera v seba? Alebo strach? Čo ti bráni ponoriť sa do dôvery v Božiu lásku a bežať radostne a slobodne ako malé dieťaťko v ústrety náročnému životu s odvahou a schopnosťami dospelého muža/ženy?**

Problém uveriť, že Boh je milujúci otec, vychádza často zo sklamaní z našich pozemských otcov – tí naši otcovia sú často krehkí a zranení ľudia, a v dôsledku toho sme krehkí a zranení aj my... No vo vzťahu s Bohom, v modlitbe, v objavení silnej otcovskej lásky Boha môžeme byť postupne uzdravení (a toto je jeden z hlavných plodov osobnej tichej modlitby). **Príliš často sa v živote trasieme, namiesto toho, aby sme s dôverou počítali s Bohom. Dôležitou stránkou duchovného života je práca na obnovení dôvery v srdci** – ktoré je zranené prvotným („dedičným“) hriechom a plné strachu, pochybností a potrebuje veľa času na uzdravenie... (možno sa v tomto živote tvoje srdce ani nikdy celkom neuzdraví, no i tak môžeš robiť veľké pokroky na ceste dôvery).

„Bezhraničná dôvera v Božiu dobrotu a vernosť je jadrom cesty k svätosti... Viem, že sa to nie celkom ľahko uskutočňuje... všetci sme veľmi zranení. Je to stopa, ktorú v nás zanechal dedičný hriech: človek nedôveruje Bohu, bojí sa Boha, uteká pred ním, namiesto toho, aby mu úplne dôveroval... Dôvera priťahuje Božiu milosť k nášmu životu. Ak dôverujem, môžem si byť istý, že som otvorený pre Božiu lásku.“ (J.Philippe)

**Od Boha dostávame toľko,
koľko od neho v dôvere očakávame.
Diabol sa vždy snaží priviesť ťa k pochybnosti o Božej láske.
Duch Svätý ťa vždy povzbudzuje k dôvere v Boha.**

Čiže otázka znie takto:

Komu si uveril?

Komu si skutočne uveril?

Neboj sa veriť, že Boh ti dá všetko...
„Nech sa vám stane, ako ste uverili.“
(Mt 9,29)

„Hoci si trpel, hoci ťa život niekedy sklamal, hoci si mal v istých chvíľach pocit, že Boh je veľmi ďaleko (všetci máme tento pocit, keď prežívame skúšku) a že ťa opustil, napriek tomu všetkému **nepochybuj o Božej láske, nepochybuj o jeho vernosti.** Daj mu - alebo znovu mu daj - dnes plnú dôveru. Nie na päťdesiat percent, ani na deväťdesiatpäť percent, ale na sto percent...” (J.Philippe)

Ako rásť v jednoduchej dôvere? **Otváraj často Sväté písmo!**

„Pán je moje svetlo a moja spása, koho sa mám báť?“ (Ž 27,1)
„Neboj sa... lebo vášmu Otcovi sa zapáčilo dať vám kráľovstvo.“ (Lk 12,32)
„Nebojte sa...” (Lk 12,7)
„Ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.“ (Mt 28,20)
„Hoci by ma opustili otec aj mať, Pán sa ma predsa ujme.“ (Ž 27,10)
„Nech i vrchy odstúpia... moja milosť neodstúpi od teba.“ (Iz 54,10)
„Ja budem s tebou.“ (Ex 3,12)
„Vylejem svojho ducha na každé telo.“ (Joel 3,1)
„Ak je Boh za nás, kto je proti nám?“ (Rim 8,31)

„Dôvera nám často chýba preto, lebo sa dost neživíme Božím slovom. Každý človek, ktorý vytrvalo číta Písmo, jedného dňa zakúsi, že v znepokojení či malomyselnosti ho osloví verš z Písma, prinavrátí mu dôveru a on znovu nadobudne pokoj. Sväté písmo patrí k najbohatším, najkrajším, najúčinnjším prameňom, ktoré máme k dispozícii. Má silu, autoritu, akú nemá nijaké ľudské slovo, a môže urobiť veľa pre nasýtenie našej dôvery k Bohu. To, samozrejme, predpokladá vytrvalosť v čítaní a modlení Slova.“ (J.Philippe)

Čím viac je svet alebo tvoj život v kríze, tým viac musíš byť pokojný, prijať do srdca Boží pokoj... „Pane, dôverujem ti, odovzdávam ti túto situáciu, viem, že sa o ňu postaráš.” Takýto skutok dôvery neodstraňuje životné ťažkosti (nie je to nejaké „zaklínadlo“), no necháva Bohu priestor, aby sa nejako tajomne prejavil vo svete a v tvojom živote mnohými a nepredvídateľnými spôsobmi – aby si tak mohol zakúsiť Božiu vernosť. **Aby si však dokázal žiť s pokojnou dôverou, zakoreniť sa v Bohu a žiť z jeho lásky, potrebuješ hlboký modlitbový život.** Bez osobnej modlitby v tichu to jednoducho nejde. Viem, **je občas ťažké nájsť si čas na tichú osobnú modlitbu so Svätým písmom v ruke** v tvojom rýchlom životnom tempe, ale aj tak - **musíš si nachádzať čas na modlitbu, čas na stretnutie s Bohom, čas na adoráciu, čas na vernosť v modlitbe, ku ktorej si pozvaný rôznym spôsobom a ktorú musíš objaviť.**

To nie je stratený čas, ako to vedome či podvedome vnímaš... To je dýchanie sveta, dýchanie tvojho života. A dnešný človek je ohrozený druh - už veľmi stráca dych života... **Dýchaš ešte pľúcami modlitby? Alebo už len chrčíš, lebo nemáš čas sa nadychnoť...?!** Zabudol si týždeň, mesiac, pol roka dýchať, a teraz sa čuduješ, že ti dochádza dych na naplnený život a šťastné vzťahy? Niekedy si možno ani nevšimneš, že tvoj duchovný život úplne zomrel... **„Božie kráľovstvo je v tebe“** - ale ty sa radšej naháňaš, buduješ si sám „svoje“ vzťahy, realizuješ si sám „svoje“ diela, plánuješ si sám „svoje“ plány - unavený, nervózny, nenaplnený... **Nie, nie je to o tom, že nemáš čas. Je to o tom, že ti chýba láska! Kto miluje, má čas. A dokáže byť verný...**

PS: Keďže je modlitba často „suchá“, potrebuješ sa nenechať znechutiť a podľahnúť pokušeniu ísť robiť niečo „efektívnejšie“ (toto je neustále každodenné pokušenie, ktorému aj neustále podliehame...) **V modlitbe vlastne ani nepotrebuješ veľké osvietenie – to potrebuješ až pri rozhodovaní sa v životných situáciách a pri skutkoch. V modlitbe stačí jednoducho „byť tu“, pokorne a pokojne zotrvať v Božej prítomnosti. „On sa pozerá na mňa a ja sa pozerám naňho.“ A to stačí.** (Uvidíš, ako to postupne zmení tvoj život.)

3. PREŽÍVANIE PRÍTOMNÉHO OKAMIHU

Nepremýšľaj nad minulosťou, ale odovzdaj ju Bohu. Tvoje minulé zlyhania sú už dávno odpustené, ak si ich úprimne oľutoval a vyznal v spovedi. **Všetky tvoje minulé hriechy a zlyhania, ktoré ťa privádzajú k pocitom viny, už zhoreli ako kvapka vody vo veľkom ohni Božieho milosrdenstva.** Takže to nechaj tak. **Všetko čo sa v minulosti stalo alebo nestalo, už neexistuje, tak to nerieš.** Môžeš sa z toho poučiť, môžeš svoje dobré aj ťažké skúsenosti využiť na lepšie kroky v prítomnej chvíli. Ale minulosť je mŕtva, nevenuj sa zbytočne mŕtvym skutočnostiam. **Ži život v prítomnosti!**

Neobávaj sa budúcnosti, ale zver ju Božej prozreteľnosti. „Nebudte ustarostení o svoj život...“ (Mt 6,25) „Hľadajte... najprv Božie kráľovstvo... a toto všetko dostanete navyše.. nebudte ustarostení o zajtrajšok...“ (Mt 6,33-34) **Len dnes sa usiluj žiť podľa logiky Evanjelia, v úplnej dôvere, jednoduchosti, hľadani Boha, odovzdanosti, v konaní dobra. A Boh sa postará o zvyšok...** (Problém je ale zase v tom, že ti chýba dôvera v Božiu lásku... ako inakšie vysvetlíš svoj strach a obavy pred budúcnosťou?)

„Len jeden deň. Toto je veľmi dôležité. Často nás vyčerpávajú návraty do minulosti a obavy z budúcnosti. No keď žijeme v prítomnom okamihu, tajomne nadobúdame silu.“ (J.Philippe)

„Žiť prítomný okamih predpokladá prijať chudobu: vzdať sa pretvorenia minulosti alebo ovládania budúcnosti, uspokojiť sa s dneškom. No je to veľmi oslobodzujúce. Boh... mi dáva milosť podľa mojej dnešnej viery! ‘Nech sa ti stane podľa tvojej viery!’ Na minulosti nezáleží. Ak sa dnes rozhodnem veriť, dúfať, milovať, som si istý, že môžem počítať so všetkou Božou láskou... ‘Dnes budeš so mnou v raji’ (Lk 23,43)” (J.Philippe)

Božia milosť ti je darovaná práve v tejto chvíli, vždy len v prítomnosti! Tu a teraz. Ty si chceš z nej niekedy urobiť „zásoby na zimu“, ale to nejde. **Božia milosť, Božie milosrdenstvo je nekonečné, tak čo sa bojíš, že ti bude chýbať? Nemôže ti chýbať! Môže ti ale veľmi chýbať dôvera v Božiu dobrotu...** Boh sa k tebe nakláňa s veľkými darmi pre tvoj život, a ty vo svojom strachu a ustarostenosti ani len nezdvihneš oči srdca, aby si to videl a prijal... A to je problém. Lebo **ak neveríš, že Boh ťa teraz obdarováva (aj práve tu a práve teraz), tak potom dôveruješ vlastne len sebe a si uzatvorený pre prijatie milosti.** (Pekný príklad je v Starom zákone, kde si chceli Hebreji na púšti spraviť zásoby manny a tá im zhnila. Boh im dával každý deň toľko jedla, koľko potrebovali, tak ako sľúbil. Ale oni jeho slovám nejako úplne neverili a chceli si „pre istotu“ spraviť zásoby, aj keď mali jasný prísľub, že im nič nebude chýbať...) **„Chlieb náš každodenný daj nám dnes.“ Dnes. Dnes ťa prosím o tvoju podporu, o tvoju pomoc pri mojej snahe milovať a konať dobro. Dnes ti chcem dôverovať, že ty vieš, čo je najlepšie pre môj život a že mi pomôžeš to pochopiť. Pomôž mi dôverovať ti a oslobodiť sa od strachu a obáv. Pomôž mi stať sa slobodným pre dnešný deň.**

4. LÁSKA

„Láska priťahuje lásku.“ (Sv. Ján z Kríža) Nie je vôbec dôležité robiť mimoriadne veci, ale **stačia úplne drobné skutky lásky, aby sme plnili svoje povolanie milovať a robiť druhých ľudí okolo seba šťastnými. Najistejší spôsob ako milovať Boha, je milovať ľudí, ktorí sú okolo nás.** Ide o bratskú (priateľskú, partnerskú, otcovskú, milosrdnú) lásku voči najbližším – najmä voči tým, s ktorými sa každý deň stretávame. A prijímať ich takých, akí sú (aj keď by sme často chceli, aby boli iní, a podľa našich predstáv).

A toto je aj to najťažšie - milovať ľudí, s ktorými sme stále, ktorí sú nablízku, ktorí nám lezú často na nervy alebo nás nejako kritizujú, otravujú, vyrušujú alebo unavujú. Ale toto je najväčším znakom nášho duchovného života: Ako dokážem milovať a prijímať tých, čo sú mi najbližšie? (Svojich rodičov, súrodencov, spolužiakov, deti, mladých, spolupracovníkov...) **Viem im prejavovať svoju lásku, svoje prijatie, svoje odpustenie, svoju blízkosť?** Pretože milovať tých, čo sú ďaleko je ľahké – lebo je to často iba fiktívna láska... je to často len pocit „ako by som miloval, keby tu ten druhý bol prítomný“... **Pravá láska je reálna, konkrétna a prejavuje sa najmä v konaní, v blízkosti, v dotyku.** A to už môže byť ťažké! Aké máš vzťahy so svojimi rodičmi? So svojimi deťmi alebo mladými, ktorých vychovávaš alebo vedieš? So svojimi spolužiakmi? So svojimi blízkymi spolupracovníkmi? **„Ak sa prehrešíš proti láske, nebude to preto, že máš zlý charakter, ale preto, že máš úbohý duchovný život!“**
(Sv.J.Escrivá)

„Dokonalá láska k blížnemu spočíva v tom, že znášame chyby druhých, nečudujeme sa nad ich slabosťami, poučame sa z najmenších čnostných skutkov, ktoré ich vidíme robiť... Láska k blížnemu... má osvecovať, potešovať nielen tých, ktorí sú mi najdrahší, ale všetkých, ktorí sú v dome, bez výnimky.“ (Sv. Terézia s Lisieux)

„Vo chvíľach, keď sme chudobní, vyprahnutí, vyschnutí, keď máme pocit, že Boh je ďaleko, robme drobné skutky lásky, najmä v oblasti bratskej lásky, a nájdeme silu. Veľmi často nájdeme vnútornú silu vtedy, keď zabudneme na seba, aby sme urobili druhým radosť.“ (Sv. Terézia z Lisieux)

5. VĎAČNOSŤ

Veľmi dôležitým prvkom duchovnej cesty je obyčajná vd'ačnosť. Vd'ačnosť priťahuje Božiu milosť, pretože **ak ďakuješ** Bohu za dobro, ktoré môžeš zažívať alebo ktoré môžeš konať, **očisťuje sa tvoje vlastné srdce** (najmä od egocentrizmu a egoizmu). Toto je jedno z malých tajomstiev duchovného života a šťastia – **čím viac si v ovzduší vd'ačnosti, vzdávania vd'aky, tým viac máš srdce otvorené pre Božie pôsobenie a môžeš dostávať Boží život, pretvárať sa a rásť.** A naopak, **ak sa zatvoríš do postoja ustavičnej nespokojnosti, tvoje srdce sa nenápadne uzatvorí pred životom, uzavrie sa pred Božím darom.**

Nežiješ náhodou až príliš často v atmosfére ustavičnej nespokojnosti so sebou, s druhými, s okolnosťami života... a stále ti potom chýba životná radosť a pokoj? Vyskúšaj postoj vďačnosti, ktorý otvorí tvoje srdce a umožní tešiť sa z maličkostí života a vzťahov. Nie je to vždy ľahké, preto v tom aj tak často zlyhávame (nevieme sa tešiť a ďakovať, šomreme, hundreme, nadávame...). Ale sme k tomu neustále vyzývaní: **„Pri všetkom vzdávajte vďaky, lebo to je Božia vôľa.“** (1Sol 5,18) **„Bud'te vďační!“** (Kol 3,15) „Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo.“ (Mt 5,3)

Vďačnosť by sa pre teba mala stať akoby životným stavom, voľbou života, rozhodnutím. Aj keď to naozaj nie je vždy ľahké, je to podstatná vec duchovného rastu a slobody k láske. Nikdy si nenechaj ujsť príležitosť poďakovať Bohu, hoci aj za najmenšie veci. A takisto nezabúdaj ďakovať druhým ľuďom - aj za tie najmenšie prejavy lásky alebo služby. Je to veľmi pekný prejav tvojej pozornosti a lásky. A tiež to výrazne žíví vzájomné spoločenstvo.

Čím viac budeš žiť v ovzduší vďačnosti, tým viac budeš mať otvorené srdce a tým viac ťa Boh bude viesť po krásnej ceste slobody a radosti zo života. „Kto má, tomu sa pridá a bude mať hojne. Ale kto nemá, tomu sa vezme aj to, čo má.“ (Mt 13,12) **Ak vieš ďakovať za to krásne a dobré, čo už je v tvojom živote, dostaneš ešte viac.** A naopak, **ak si stále nespokojný a neuspokojený, dostaneš čoraz menej** (pretože ty sám sa uzatváraš do svojej nespokojnosti a trpkosti). **Ide o životnú voľbu, ktorá veľmi ovplyvní tvoj život! Vyberieš si postoj vďačnosti (pokoja a radosti) alebo postoj nespokojnosti (nepokoja a smútku)? Čo si vyberieš?**

„Čím viac dôveruješ životu, čím viac ďakuješ Bohu za svoju vlastnú cestu, hoci mnohé veci nie sú práve tým, čo by si chcel, tým viac budeš napredovať. Ak ďakuješ za to, čo si už dostal, dostaneš mnoho a uvidíš, že tvoje srdce bude nakoniec naplnené. Dnes istá mentalita často pobáda ľudí, aby sa stavali do pozície obeť: som nešťastný, nemám toto, nemám tamto, trpel som, a to vinou druhých... Strácame zdravý rozum, namiesto toho, aby sme prijali život taký, aký je, vrátane toho, čo je niekedy bolestné. **Keď prijímame život taký, aký je, s dôverou, stáva sa krásnym a dobrým, aj vo svojich ťažkých stránkach.** A naopak, **keď sa stále sťažujeme, protestujeme, život sa stáva neznesiteľným...** Na vine nie je Boh, na vine nie je život, náš život je deštruktívny... Viera, nádej, láska, vzdávanie vďaky sú liekmi, protijedmi na tento postoj obeť, v ktorom môžeme uviaznuť.“ (J.Philippe)

Výzva pre teba znie: **zmeň svoje urazené a stále nespokojné zmýšľanie o situáciách a ľuďoch okolo seba, odpusť v pokoji svoje nenaplnené očakávania zo strany druhých ľudí... Uč sa postupne žiť v ovzduší vdáčnosti, byť vdáčný – za všetko, najmä za „maličkosti“**. A začni nie „od zajtra“ (čiže od nikdy), ale oddnes, od teraz. (Je to aj veľmi dobrý skutok pokánia, je to dobré cvičenie na sebaovládanie a rozvíjanie sa v láske... **Pokús sa byť radostný, spokojný a neustále ďakovať Bohu**. Nič lepšie pre seba nemôžeš urobiť.

„Keď srdce vzdáva vdáky, zlo nad ním nemá nijakú moc. Vo vdáčnom srdci vlastne niet miesta, kde by sa mohli usadiť nevraživosť, obviňovanie, zlomyseľnosť, žiarlivosť... **Srdce zostáva čisté, a teda schopné vidieť Božie pôsobenie.**“ (J.Philippe)

Niekedy keď prežívaš ťažké obdobie, je dobré sa pýtať: „K čomu ma Boh pozýva práve v tejto situácii?“ Je určite dobré hľadať, pýtať sa, ale niekedy jednoducho nevieme nájsť odpovede na ťažké životné skúšky. „Prečo...? Prečo sa toto stalo? Prečo musím zažívať túto bolesť?“ Vtedy si treba v pokoji položiť aj inú otázku: „Určite potrebujem odpoveď na túto otázku, aby som vedel, ako dnes žiť?“ Alebo: „Akú stránku Evanjelia ma táto situácia núti teraz uviesť do života?“ Alebo: „Čomu ma učí táto ťažká životná skúška?“ Alebo: „Aké dobro môžem vykonať aj v takejto náročnej situácii?“ **Dôležité je nestratiť dôveru a všetko ťažké odovzdať Bohu...** (a ísť v pokoji ďalej, s postojom vdáčnosti a v hľadaní radosti zo života v každodenných „obyčajných“ maličkostiach).

Mnohé odpovede na svoje skryté otázky dostaneš, ak žiješ úprimný život modlitby – v tichých vnuknutiach, v slovách Písma, alebo v stretnutiach s ľuďmi, cez ktorých pôsobí Božia múdrosť. Ale aj tak – **nájstť odpovede na všetko v živote nie je úplne podstatné, ani reálne. Podstatné je prijať v pokoji, že veľa vecí v živote a v nás je pred nami skrytých, je to určité „tajomstvo“, veľa vecí nepochopíme, ostatnú pred nami skryté**. Nemusíme si všetko domýšľať a vymýšľať zjednodušené systémy typu otázka + odpoveď. **Život je krásne zložitý, ľudia sú tajomstvom sami pre seba, a tak je to dobré, ako to je. Tešme sa z toho, že môžeme stále niečo nové - o sebe, o ľuďoch, o Bohu - objavovať, ale tešme sa aj z toho, že mnohé veci, ľudia, Božie konanie a situácie pre nás ostatnú jednoducho tajomstvom a môžu nás privádzať k úžasu a k pochopeniu nekonečnosti bytia, života, vesmíru.**

V našom svete bude vždy napätie medzi kresťanskými hodnotami a hodnotami svetskými. Nepotrebujeme byť naivnými kresťanmi, ktorí si myslia, že celý svet bude kresťanský a všade zvíťazí kresťanská láska (také snahy už v histórii boli a skončili nakoniec veľmi nepekne). To je veľká ilúzia mnohých kresťanov. Tiež **nepotrebujeme byť trápne tvrdí vo svojich diskusiách o kresťanských pravdách** (je mnoho kresťanov, ktorí sa dokážu úplne dohádať o tom, čo je to pravé kresťanské, čo je tá pravá viera, najčistejšia liturgia, najlepšia modlitba... už samo o sebe je takýto prístup úplne mimo, je to prístup uzavretej sekty a nie evanjeliovej slobody a lásky!) Sväté písmo hovorí, že **nakoniec zvíťazí dokonalá láska – ale cestou k tomu je výzva: „budte svetlom, soľou, kvasom“**. Nejaká tak, ako keď prišiel na svet Ježiš, Boží syn. Nenápadne, v tichosti. Žil cca 30 rokov nenápadne, žiadne veľké diela, žiadne veľké reči. Úplne sa začlenil do života ľudí svojej doby (oblečením, zvykmi, štýlom života). A potom svojou blízkosťou, svojou láskou svojou službou začal meniť životy... **Ježiš v obyčajnosti prinášal neobyčajné. V tom úplne ľudskom prinášal to úplne božské. V prirodzenosti nachádzal nadprirodzené. V láske zjavoval Lásku. A potom išiel v láske až do krajnosti a daroval svoj život... Ježiš z Nazareta ti dal príklad, inšpiruj sa!**

Chceš zmeniť svet?

Chceš spraviť ľudí okolo teba šťastnými?

Staň sa aj ty láskou.

„A láska zmení, koho chce.“

(Matka Tereza)

Nikdy nebolo ľahké praktizovať evanjelium vo svete. Aj Ježiš hovoril: **„Posielam vás ako ovce medzi vlkov.“** (Mt 10,16) **Ale to neznamená, že sa máme nechať zožrať, alebo sa máme premeniť na vlkov** (ako to často robíme, keď my kresťania v boji proti zlu používame také isté zlo, aroganciu, odsudzovanie druhých ako tí, ktorých za to kritizujeme!!!). **Musíme zase uveriť Evanjeliu: „Vo svete máte súženie, ale dúfajte, ja som premohol svet!“** (Jn 16,33)

Aj keď je vo svete okolo nás často chaos a arogantné zlo, my máme byť – podľa Evanjelia – svetlom, soľou, kvasom... čiže máme vydávať svojím životom „obyčajné svedectvo“ o tom, že my dôverujeme Bohu, ktorý nás naplňa a premieňa – a to nás robí šťastnými a schopnými naplno žiť, užívať si život, milovať druhých a konať dobro. A dajme tú ponuku aj druhým.

Je veľmi smutné, ak sa ako veriaci ľudia prezentujeme pred neveriacimi a hľadajúcimi ako nejaké trápne, arogantné, namyslené, spomalené, „duchovné“, impotentné bytosti bez šťavy a chuti... **Ježiš určite nebol nejaká trápna, arogantná, namyslená, spomalená, „duchovná“, impotentná bytosť... Evanjelium by nás malo inšpirovať tak, že tí, čo budú vidieť náš život, sa budú so záujmom pýtať: Aký pekný, naplnený, radostný život v láske žije tento obyčajný muž, táto obyčajná žena... - čo je „za tým“, kde je ten „recept“? A toto je svedectvo - svedectvo radosti, pokoja, lásky, blízkosti, prijatia, múdrosti, sily, odvahy, odpustenia... A možno potom príde čas, kedy budeš môcť ako „misionár života“ ponúknuť nejakému druhému človeku aj niečo viac – Cestu, Pravdu a Život (Jn 14,6).**

**„V tomto svete sa treba biť,
no zachovať si aj čisté srdce, a to je možné.
Nenechať si vštepiť negatívne reakcie
ako strach, nepokoj, obranné mechanizmy,
zatrpknutosť, egoistické záujmy či dvojaké postoje...**

Ako je to možné?

**Praktizovaním... jednoduchosti,
dôveryplného odovzdania,
pokory, vernosti modlitbe...**

(J.Philippe)

**„Chcem ťa milovať ako malé dieťa,
chcem bojovať ako chrabrý bojovník.“**

(Sv. Terézia z Lisieux)

TVOJA ORIGINALNA ŽIVOTNÁ CESTA

**Nájdi odvahu objaviť a žiť svoje originálne životné povolanie,
vyber si svoju cestu (objav svoju cestu) a vydaj sa na ňu.
Dokážeš spraviť rozhodnutie na celý život a zostať verný?**

**„Konečne som objavila svoje povolanie...
budem Láskou... takto budem všetkým...
takto sa uskutoční môj sen!“**

(Sv. Terézia z Lisieux)

S láskou uskutočníš všetko dôležité, všetko krásne, všetko ťažké. S láskou budeš šťastný a naplnený. S láskou dokážeš milovať a pomáhať druhým, aby milovali. S láskou žiješ večnosť už teraz. Všetko ostatné je menej podstatné alebo až nepodstatné. Takže výber cesty je jasný. Tvojím povoláním je láska. A formu si už vyber, akú chceš - po akej skutočne túžiš v hĺbke svojho srdca...

Chceš milovať?

Chceš zažiť náročné a krásne dobrodružstvo skutočnej lásky?

Chceš sa stať darom pre druhých?

Musíš nájsť odvahu si vybrať a naplno sa vložiť do jedného TVOJHO povolania!

Tu sú známe možnosti ;-)
Tak si vyber, pomaly už dozrievaš...
a pripravuj sa postupne na definitívne rozhodnutie.

„Kto hľadá, nájde...“

(Mt 7,8)

Túžiš vstúpiť do manželstva a žiť pre svoju manželku/manžela, milovať svoje deti, darovať sa pre svoju rodinu? Alebo tvoje srdce túži (napriek zdravej sexuálnej túžbe po zjednotení sa s opačným pohlavím) **darovať svoj život v láske nejakému inému širšiemu poslaniu?** Ako **kňaz**, ktorý slúži ľuďom svojej farnosti a pomáha im priblížiť sa k Bohu? Alebo ako človek snažiaci sa hlbšie žiť evanjeliové rady čistoty srdca, chudoby ducha a poslušnosti Bohu **ako zasvätený rehoľník v rehoľnej komunite**, alebo **ako zasvätený laik vo svete?** Alebo máš hlbokú túžbu darovať svoj život v nejakom väčšom poslaní, ale **nepriťahuje ťa ani rodinný život, ani nijaká forma zasvätenia, a chceš zostať slobodný pre originálnu nesebeckú cestu?** Je to len a len na tvojom rozhodnutí. Veľmi dôležité je **hľadať v hĺbke svojich túžob** (daj si pozor na povrchnosť v hľadaní pri svojich rôznych emocionálnych rozpoloženiach alebo v nezrelom veku) a **nebáť sa poradiť s niekým skúsenejším**. To, čo väčšinou signalizuje cestu povolania, je: **dlhodobá túžba** (ktorá neodchádza, resp. sa stále vracia) a **vnútorný pokoj**, ktorý táto túžba sprevádza (aj keď môže zároveň „vyrušovať“, lebo ty už môžeš mať trochu iné plány).

„Ako môžem darovať svoj život?“

Osobné poznámky:

Osobné poznámky:

SOTO®

Spracoval Martin Ruksak Krška

www.ruksak.sk